

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1135/2024
03.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Мирољуба Томића и Татјане Вуковић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Стојановића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К 59/23 од 24.10.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 19/24 од 07.05.2024. године, у седници већа одржаној 03.10.2024. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Милоша Стојановића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици К 59/23 од 24.10.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 19/24 од 07.05.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици К 59/23 од 24.10.2023. године окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика и изречена јој је судска опомена.

Истом пресудом окривљена је обавезана да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, као и нужне издатке приватном тужиоцу ББ, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 19/24 од 07.05.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Милош Стојановић, јер дело које је предмет оптужбе није кривично дело и јер је у погледу дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, дакле због повреда кривичног

закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд преиначи побијане пресуде и окривљену ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљене у поднетом захтеву наводи да је законодавац предвидео да се не кажњава за увреду када је учинилац излагање дао у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или из других околности види да то није учинио у намери омаловажавања, као што је у овом кривичном поступку случај, чиме указује да је на окривљену требало применити одредбу члана 170. став 4. ЗКП. Поред овога бранилац такође наводи да радње које су окривљеној стављене на терет не садрже обележја кривичног дела кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, већ евентуално кривичног дела изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. Кривичног законика.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене АА се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика чини онај ко увреди другог.

Одредбом члана 170. став 4. Кривичног законика, прописано је да се неће казнити за дело из става 1. до 3. овог члана учинилац, ако је излагање дато, између осталог у одбрани неког права или заштити оправданих интереса, ако се из начина изражавања или других околности види да то није учинио у намери омаловажавања.

Заштитни објекат кривичног дела увреде је част, као и скуп свих вредности неког лица (интелектуалних, карактерних, моралних, физичких и других особина и вредности) и углед, као одраз тих вредности у друштву, па сходно томе радња извршења кривичног дела у питању представља свако поступање којим се напада било која од тих вредности, а којима се у суштини изражава непоштовање или вређање достојанства личности. При томе, карактер тих радњи као увредљивих, цени се са становишта опште усвојених друштвених ставова и мерила, као и околности под којима се догађај одиграо.

Према чињеничном стању утврђеном у изреци правноснажне пресуде окривљена је „...дана 14.02.2023. године, преко друштвене мреже „Facebook“, са умишљајем и у стању урачунљивости, увредила приватног тужиоца ББ...на тај начин што је наведеног дана на

свом профилу написала, затим јавно објавила и поделила са осталим корисницима ове друштвене мреже увредљиве речи: „ Ко још подиже спомен плочу својој љубавници и скрнави Свеца? Па наравно, ББ, дугогодишњи председник ... са врло дискутабилним менталним здрављем и понашањем. Промискуитетно понашање никада му није било страно.“, а потом у наставку ове објаве у делу коментара написала и објавила увредљиве речи садржине: „Народ каже да су га често виђали да спава на њен гроб“, а затим „Свети ББ и његова прозорљивост, а фантастичност и блуд се не представљају јавно на споменику заједно са ликом неког Свеца. Житије Светих говоре о чедности, а не о разврату и скрнављењу. А ово изгледа нека друга вера и невера“, све у намери омаловажавања његове личности који вређају његов углед и достојанство, при чему је била свесна свога дела, хтела његово извршење и била свесна да је исто забрањено“.

По оцени овог суда, у чињеничном опису радње извршења окривљене АА, датом у изреци првостепене пресуде, наведене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, због којег је окривљена оглашена кривом правноснажном пресудом, а будући да је окривљена објављивањем на друштвеној мрежи наведених речи и негативних вредносних судова, недвосмислено манифестовала вољу да омаловажи достојанство личности приватног тужиоца, то по оцени Врховног суда, исте нису изговорене у одбрани неког свог права или заштити оправданих интереса, нити се из начина изражавања или других околности види да то није учинила у намери омаловажавања, па по налажењу овога суда нема места примени одредби члана 170. став 4. Кривичног законика, а како се то неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене указује.

Како изрека правноснажне пресуде садржи сва законска како објективна обележја, у односу на радњу извршења (...увредила приватног тужиоца...), тако и субјективна обележја предметног кривичног дела, која се односе на урачунљивост и умишљај окривљене, усмерен на извршење кривичног дела у питању, то су и наводи браниоца којима се истиче да би се описано поступање окривљене евентуално могло подвести под кривично дело изношење личних и породичних прилика из члана 172. став 1. Кривичног законика, од стране Врховног суда, оцењени неоснованим, јер су радње окривљене, правилно правно квалификоване као кривично дело увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика.

Сходно изнетом, побијаним правноснажним пресудама нису учињене повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, на које се поднетим захтевом браниоца окривљене неосновано указује.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић